

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 210/04-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. novembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Jána Mazáka vo veci sťažnosti Evy Klimešovej, bytom Ž., zastúpenej advokátom JUDr. P. V., L. M., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 41/92 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Evy Klimešovej na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 41/92 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš p r i k a z u j e , aby v konaní sp. zn. 11 C 41/92 konal bez zbytočných prietahov.

3. Eve Klimešovej priznáva finančné zadostučinenie 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Liptovský Mikuláš povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Liptovský Mikuláš je povinný uhradiť Eve Klimešovej trovy právneho zastúpenia 9 360 Sk (slovom deväťtisícristošesťdesiat slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. P. V., L. M., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 5. októbra 2004 doručené podanie Evy Klimešovej, bytom Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. P. V., L. M., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod spisovou značkou 11 C 41/92*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že smeruje proti postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní o návrhu z 19. februára 1992 na vydanie veci a príslušenstva podľa zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov podanom manželom sťažovateľky MUDr. J. K.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«Dňa 19. 02. 1992 podal môj nebohý manžel MUDr. J. K. na Okresnom súde Liptovský Mikuláš (ďalej aj „okresný súd“) návrh na vydanie veci a príslušenstva podľa § 6 ods. 1 písm. g) Zákona FZ ČSFR č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách (ďalej len „návrh“), pričom konaniu o tomto návrhu bola pridelená spisová značka 11 C 41/92...

Listom zo dňa 12. 03. 1992, ktorý bol navrhovateľovi doručený dňa 13. 03. 1992, ho okresný súd požiadal, aby mu ešte pred začatím pojednávania zaslal

- výpis z EN, originál, resp. overenú fotokópiu,
- kúpno predajnú zmluvu, originál, resp. overenú fotokópiu,
- výzvu oprávnenej osobe,
- všetky ostatné doklady, na ktoré sa odvolal vo svojom návrhu...

V prílohe podania, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 06. 08. 1992, mu navrhovateľ predložil požadované doklady a taktiež doklady, na ktoré sa odvolal vo svojom návrhu...

Dňa 03. 09. 1992 bolo navrhovateľovi doručené predvolanie na pojednávanie v predmetnej veci, ktoré okresný súd nariadil na deň 10. 09. 1992 so začiatkom o 09:00 hod. a taktiež vyjadrenie odporcu k návrhu zo dňa 24. 03. 1992...

Uznesením okresného súdu, vyhláseným na pojednávaní dňa 10. 09. 1992, bolo pojednávanie v predmetnej veci odročené.

V prílohe podania zo dňa 21. 09. 1992, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 23. 09. 1992, mu navrhovateľ zaslal overené doklady, ktoré predložil ako dôkazy na pojednávaní konanom dňa 10. 09. 2004 (správne 1992, pozn.) a potreba zaslania ktorých vyplynula z výsledkov tohto pojednávania...

Dňa 04. 03. 1993 bolo navrhovateľovi doručené predvolanie na pojednávanie v predmetnej veci, ktoré okresný súd nariadil na deň 18. 03. 1993 so začiatkom o 12:30 hod...

Uznesením okresného súdu, vyhláseným na pojednávaní dňa 18. 03. 1993, bolo pojednávanie v predmetnej veci odročené, pričom následne mali byť vypočutí ako svedkovia Dr. S., Dr. R. a pán B.

Listom zo dňa 22. 03. 1993 navrhovateľ nahlásil okresnému súdu trvalý pobyt svedka Petra Bobuľu, na vypočutí ktorého trval...

Dňa 29. 10. 1993 bolo navrhovateľovi doručené predvolanie na výsluch svedka Dr. S., ktorý sa mal uskutočniť cestou dožiadania v jeho byte dňa 26. 11. 1993 o 09:30 hod...

Listom zo dňa 21. 06. 1996 okresný súd oznámil právnenému zástupcovi navrhovateľa, že tento dňa 26. 08. 1995 zomrel. Súčasne ho vyzval na zaslanie plnej moci odo mňa ako jedinej dedičky a právnej nástupkyne navrhovateľa v konaní a to za predpokladu, že ma taktiež zastupuje...

Podľa § 107 ods. 3 O. s. p. konanie súd preruší najmä vtedy, ak ide o majetkovú vec a navrhovateľ alebo odporca zomrel; v konaní pokračuje s dedičmi účastníka, len čo sa skončí konanie o dedičstve, pokiaľ povaha veci nepripúšťa, aby sa s týmito dedičmi nepokračovalo skôr.

Podaním zo dňa 04. 07. 1996 som okresnému súdu oznámila, že svojim zastupovaním poverujem aj ja JUDr. P. V., pričom súčasne som k podaniu pripojila moju plnú moc...

Dňa 01. 07. 1996 mi bolo doručené uznesenie o ustanovení Ing. V. H. za znalca, proti ustanoveniu ktorého som podaním zo dňa 04. 07. 1996, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 08. 07. 1996, podala námietky...

Listom zo dňa 09. 07. 1997, ktorý mi bol doručený dňa 22. 07. 1997, ma okresný súd vyzval, aby som v lehote 30 dní oznámila okresnému súdu konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli mať význam pre prípadné vylúčenie znalca z podania znaleckého posudku...

Podaním zo dňa 25. 08. 1997 som okresnému súdu oznámila, že trvám na svojich námietkach a teda aj na podaní zo dňa 04. 07. 1996...

Od tohto dňa okresný súd v predmetnej veci nevykonal žiadny procesný úkon, ktorý by mohol viesť k rozhodnutiu vo veci samej.

Listom zo dňa 14. 07. 1999, ktorý bol okresnému súdu doručený dňa 16. 07. 1999, som okresný súd požiadala, aby ma vyrozumel o stave konania, na tento list mi však neodpovedal...

Vzhľadom na neúnosný stav právnej neistoty vyvolanej nekonaním okresného súdu som dňa 24. 09. 2004 podala Okresnému súdu Liptovský Mikuláš sťažnosť na prieťahy v konaní v zmysle § 17 ods. 1 zákona SNR č. 80/1992 Zb. o štátnej správe súdov v platnom znení.»

Sťažovateľka preto navrhla, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a po jej prerokovaní vydal tento nález:

„1. Okresný súd Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 41/92 porušil základné právo sťažovateľky Evy Klimešovej na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš sa prikazuje, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 41/92 konal bez zbytočných prieťahov.

3. *Sťažovateľke Eve Klimešovej sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1 500 000,- Sk (slovom jedenmiliónpäťstotisíc korún slovenských), ktoré je jej povinný Okresný súd Liptovský Mikuláš vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

4. *Okresný súd Liptovský Mikuláš je povinný zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľky Evy Klimešovej, určené ústavným súdom podľa § 13 ods. 8 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, advokátovi JUDr. P. V., advokátska kancelária, L. M.“*

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a uznesením č. k. II. ÚS 210/04-12 z 20. októbra 2004 ju prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 3. novembra 2004 predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrila k otázke vhodnosti ústneho pojednávania a k sťažnosti sťažovateľky.

Právny zástupca sťažovateľky netrval na ústnom pojednávaní ústavného súdu.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti sťažovateľky z 8. novembra 2004 (sp. zn. Spr. 1240/04-15, doručenom ústavnému súdu 15. novembra 2004) okrem iného uviedla:

„Preskúmaním spisu tunajšieho súdu 11 C 41/92 som zistila, že konanie sa začalo dňa 19. 2. 1992 na návrh MUDr. J. K., proti Zdroj, š. p. Liptovský Mikuláš, pričom predmetom konania je vydanie veci podľa zákona č. 87/91 Zb. Vec bola pridelená pôvodne sudkyňi tunajšieho súdu JUDr. D. K., ktorá podľa záznamov v spise konania do decembra 1993, kedy bolo Obvodným súdom Bratislava II vybavené dožiadanie, predmetom ktorého bolo vypočutie JUDr. K. S.

Podľa informácií, ktoré som získala od zamestnancov tunajšieho súdu, ktorí tu už v tom čase pracovali (ja som nastúpila pracovať na Okresný súd v Liptovskom Mikuláši od 1. 1. 1995), v roku 1994 došlo k prerozdeleniu spisov, nakoľko od 24. 5. 1994 bol do funkcie sudcu tunajšieho súdu vymenovaný JUDr. J. M. a JUDr. D. K. bola poverená vybavovaním agendy Cb. Od nástupu do funkcie sudcu potom vec vybavoval JUDr. J. M. a to až do jeho odchodu – JUDr. J. M. prestal vykonávať funkciu sudcu tunajšieho súdu ku dňu 31. 3. 2004, kedy odišiel do radov advokátov.

V I. štvrtroku 2004 z Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši odišli traja sudcovia a potom 7 zostávajúcich sudcov nebolo schopných vybavovať ani nápad novej agendy, nie to ešte nerozhodnuté veci, ktoré zostali po odchode troch sudcov. Súd bol iba čiastočne obsadený k 1. 9. 2004, kedy nastúpila pracovať sudkyňa JUDr. K. P. a v súvislosti s tým s účinnosťou od 2. 9. 2004 došlo ku presunutiu časti agendy, ktorá zostala nevybavená po odchode JUDr. J. M. a konkrétne spis 11 C 41/92 som presunula na vybavenie sebe. Vec som zreferovala 27. 9. 2004.

Zo spisu však vyplýva, že od 25. 8. 1997, kedy navrhovateľka potvrdila svoju námietku voči osobe znalca Ing. H., súd nekonal až do 27. 9. 2004. Nakoľko v tomto období mal spis na vybavenie pridelený JUDr. J. M., ktorý už nie je sudcom tunajšieho súdu, nie je možné zabezpečiť jeho stanovisko.

Súčasne oznamujem, že Okresný súd v Liptovskom Mikuláši netrvá na ústnom pojednávaní vo veci... sp. zn. 11 C 41/92.

V prílohe súčasne zasielam Opatrenie č. 9 k Rozvrhu práce tunajšieho súdu spolu s Prílohou 1 k tomuto opatreniu, na preukázanie presunutia agendy s účinnosťou od 2. 9. 2004. Pokiaľ v roku 1994 bola zo senátu JUDr. D. K. presunutá agenda sudcovi JUDr. J. M., písomný doklad o tom sa na správe tunajšieho súdu nenachádza – vtedajší predseda súdu JUDr. V. K. už na súde nepracuje.“

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa ktorého

„Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“, v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 11 C 41/92.

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným... rozhodnutím. Nestačí, ak štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu ...“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 41/92 sa týka návrhu na vydanie veci a príslušenstva podľa § 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov. Výklad a používanie tejto právnej úpravy sú stabilizované a obsahujú aj metodiku postupu všeobecných súdov v uvedených sporoch. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatoval, že vec nemožno posúdiť ako právne a skutkovo zložitú a pri sústredenom postupe okresného súdu ju možno uzavrieť bez zbytočných priet'ahov v konaní. Vykonanie dokazovania môže prispieť k celkovej dĺžke konania, avšak v nijakom prípade neodôvodňuje doterajšiu dĺžku konania v trvaní 12 rokov.

2. Ďalším kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných priet'ahov v konaní sp. zn. 11 C 41/92, bolo správanie s'ťažovateľky ako účastníčky tohto

súdneho konania (manželky a právnej nástupkyne navrhovateľa v konaní na okresnom súde). Ústavný súd hodnotil správanie sťažovateľky (ako aj jej právneho predchodcu) ako aktívne a súčinnosťné, ktoré zásadným spôsobom neprispelo k doterajšej dĺžke konania pred okresným súdom. Sťažovateľka 24. septembra 2004 podala sťažnosť na prieťahy v konaní.

3. Tretím kritériom, ktorého použitím ústavný súd zisťoval, či došlo k zbytočným prieťahom v označenom súdnom konaní, bol postup samotného okresného súdu

Ústavný súd zo spisu zistil, že návrh sťažovateľky (pôvodne návrh jej manžela) na vydanie veci a príslušenstva podľa § 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov bol doručený okresnému súdu 19. februára 1992.

Okresný súd vo veci konal od podania návrhu 19. februára 1992 do 2. decembra 1993 v zásade plynulo. Na základe dožiadania okresného súdu z 26. septembra 1993, doručeného 30. septembra 1993, dožiadaný súd (v tom čase Obvodný súd Bratislava 2) vykonal 26. novembra 1993 výsluch pôvodným navrhovateľom (manželom sťažovateľky) navrhnutého svedka Dr. K. S. Zápisnica o výsluchu bola okresnému súdu doručená 2. decembra 2003.

Pôvodný navrhovateľ ďalej 7. februára 1994 z vlastnej iniciatívy zaslal okresnému súdu predbežné vyjadrenie svedka P. B. zo 4. februára 1994.

Manželka pôvodného navrhovateľa (sťažovateľka) oznámila 19. októbra 1995 okresnému súdu (list doručený 23. októbra 1995 spolu s oznámením o úmrtí), že po smrti manžela (26. augusta 1995) bude pokračovať v uvedenom konaní ako jeho právna nástupkyňa.

Počas rokov 1994 a 1995, t. j. počas dvoch rokov, okresný súd vo veci nevykonal žiadny úkon, o zaslanie dedičského spisu požiadal 14. februára 1996 a počas marca 1996 sa

informoval o stave dedičského konania na Notárskom úrade Žilina. Okresný súd ďalej nariadil 20. júna 1996 vo veci znalecké dokazovanie.

Sťažovateľka podala 4. júla 1996 námietky proti osobe ustanoveného znalca (zálohu na odmenu znalca zložila 16. augusta 1996) a po nečinnosti okresného súdu v priebehu jedného roka tieto námietky zopakovala 25. augusta 1997.

V ďalšom postupe okresného súdu ústavný súd zistil jeho nečinnosť od 25. augusta 1997 do 27. septembra 2004, t. j. počas viac ako siedmich rokov, keď vo veci nebol urobený žiadny úkon bez toho, aby existovali zákonné prekážky jeho konania.

Stanovisko okresného súdu spočívajúce v nedostatočnom personálnom obsadení a nadmernej pracovnej zaťažnosti ústavný súd nemohol akceptovať. Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže zabezpečiť primeraný počet sudcov, nemôže byť dôvodom na porušovanie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Tieto príčiny nezabavujú všeobecný súd zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

Ústavný súd konštatoval, že konanie vo veci sťažovateľky v čase prerokovávania jej sťažnosti ani po viac ako dvanásť a pol roku stále nie je ukončené a doteraz v ňom nebolo prijaté žiadne meritórne rozhodnutie.

Vychádzajúc z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu a jeho nečinnosťou vo veci sp. zn. 11 C 41/92 v celkovej dĺžke približne desiatich rokov došlo k zbytočným prieťahom v súdnom konaní, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší takéto rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Ústavný súd v súlade so svojim rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 11 C 41/92 konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1 500 000 Sk, pričom v odôvodnení sťažnosti okrem iného uviedla:

„Podaným návrhom na vydanie veci sa domáham zmiernenia majetkových krívd z minulosti, nekonaním okresného súdu však paradoxne dochádza k predlžovaniu stavu, ktorý mal byť samotným okresným súdom po podaní návrhu čo najskôr napravený.

... Podľa môjho názoru je z vyššie uvedených dôvodov adekvátne primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 500 000,- Sk... ktoré je peňažnou protihodnotou utrpenej nemajetkovej ujmy vyplývajúcej zo stavu nepredstaviteľne neúnosnej právnej neistoty vyvolanej nekonaním okresného súdu.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu vo veci sp. zn. 11 C 41/92, berúc do úvahy skutočnosť, že ide o spor, ktorý vznikol na základe zákona o zmiernení niektorých majetkových krívd z minulosti, ako aj to, že sťažovateľka sa o predĺženie tejto doby zásadne nepričinila, zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu vrátane pozície sťažovateľky sprevádzanej pocitom neistoty, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, ústavný súd považoval priznanie sumy 100 000 Sk sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré vznikli právnomu zástupcovi sťažovateľky advokátovi JUDr. P. V., ktoré vyčíslil sumou 9 360 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za 1. polrok 2003, ktorá bola 13 602 Sk (pre účely odmeny za úkony po 1. januári 2004). Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 530 Sk a 140 Sk režijný paušál.

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2004